

# REGÉLŐ.

**Pesten** vasárnap februar 21<sup>kén</sup> 1841.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

## ELBESZÉLÉS.

### A' védencez története.

*(Folytatás.)*

Itt Moreton egy pillanatra megállt; de én őt nem szakaszfám félbe, 's midőn kezével homlokát illetté és reszkető kezével ismét egy pohárbort töltött, folytatá:

„Tudni kell önnek Thornton! ezek merő gondolatok, ábrándok voltak. Ha azon gyermekek kór-ágya mellett állék, midőn éltök szikrája kialváshoz volt közel, én azt nem fogtam volna kifúvni; ha egymás mellett egészség 's halál-tartalmú két edény állt volna, ne higgye, hogy nekik az utósót nyujtandám. — Nem, én nem voltam gyilkos, Thornton — nem gyilkos — még akkor!”

„Ön némileg ismeretes itt a' vízzel, 's tudja, hogy a' kéjhajózásoknak kedvelője vagyok. A' három gyermek gyakran mulatozott ezzel, 's némellykor történt, hogy én is elkísérém őket. Egykor augusztus vége felé a' napot az angolnatón töltöttük, 's csaknem alkonyodott, midőn Cambridge felé visszatértünk. Szép csendes est volt, midőn a' helyet elhagytuk; de majd sebesen kezdé esni, 's a' csolnak a' köpönyeg 's esernyők utáni kapkodásban csaknem fölfordult. Ez azonban ismét rendes állásába jött; a' körülmény a' gyermekeknél ok lön az örömré; rám ellenben egészen más hatású volt. Mióta a' járvány bennem az említettem gondolatot fölébreszté, egy év mul't, 's a' dolgot, ha nem egészen is, feledém. De e' pillanatban a' gondolatok, melyek akkor folytonos látogatóim voltak, tizszerezett erővel ébredtek-föl bennem. — „Ha felfordult volna!” — mondám magamban, szótlanul ülve a' csolnak hátulsó részében. — „Ha felfordult volna!” — 's a' gazdagságra kilátás ismét tárva lön előttem. A' három gyermek kurjongott örömeiben, nevetett 's tréfált a' csolnakban. Én hátul ugyan abban ültem, 's az esetet magam elébe tevém. De ez, Thornton! semmi egyéb nem volt, mint gondolat, mint ábránd. Tudám, hogy a' csol-

nakban rajtam kívül senki uszni nem tudott; de szándok éppen olly kevéssé jött fejembe, mint önnek. Én csupán egy csaknem megtörtént esemény következtetését vevém gondolatom tárgyaul.

No's — tovább haladánk, 's csaknem sötét lön. A' hold feljött, 's mi utunkat folyam ellen folytattuk. Csolnakunk egyedül volt vizen, 's már nem valánk két mértföldnyire Cambridgetől. Az evezőt néhanéha én is kezembe vevém; de most a' csolnak hátulsó részében ültem, hol valami mindig fülembé suttagó: „ha a' csolnak feldülne!“ Nem kell mondanom, Thornton! hogy csekélységek hatnak nagy történetekre. E' pillanatban velem illy csekélységek egyike történt. Velem a' csolnakban egy kutya volt, mellyhez egyik gyermek valamit latinul szólt. — „Ne beszélj a' kutya-val latinul — szólt a' másik — hisz' gazdája egy szót sem tud diákul!“ — „O igen — szólt a' legidősb — tud, Moreton ur tud ebdiákul.“ — Ez, Thornton! csekélység: de engem bosszantott. Az idősb kivált tudományos nevelése miatt igen fennhéjázó, 's az által rám hatni akart, mi köztünk sok kellemetlenséget szült. Éppen e' pillanatban valami homályos tárgyat vevénk észre, mi felénk uszott, 's most a' hold reá sütött a' vízben, úgy hogy mindnyájan láttuk; 's a' mint közelebb csak egy evező hosszúságnyira jött — Thornton! hallá a' történetet, — ön azt mondá emlékezik, hogy tudja, a' három gyermek“ — Moreton itt hirtelen megállt, 's a' kitöltött bort egyszerre letölté.

A' Cam-be fult — mondám. — Igen, a' történetről értesítve vagyok, de azt nem tudám, hogy ön is ott volt.

„Én, én — ott voltam! — szólt Moreton e' szónak különös nyomosságot adva. — Igen Thornton ön eltalálta a' helyes szót, én ott voltam; de hallja tovább! — mondám önnek; hogy a' homályos tárgy a' csolnaktól egy evező hosszúságnyi távulban uszott el, de a' három gyermek egyszerre azon felére ugrott a' csolnaknak, 's azt kifogandók, elébe tarták kezöket 's az evezőt; e' pillanatban a' csolnak — felfordult.“

Moreton az utósó szókat sebesen fojtott hangon mondá; rövid szünet után a' poharat magasan emelé-föl, de azt ismét leereszté. Nem mondá azonban, hogy magát e' bűnnel vádolja, 's így elbeszélése szerint a' történet esetlegesnek látszék. Tehát mondám: „No's, Moreton! — a' gyermekek szerencsétlenül befultak: de ez vigyázatlanságuk következtetése volt!“

„Thornton! — szólt ő — ön egy vallomást kihallgatandó van itt, 's én, azt teendő, semmit sem használ ellene küzdenem! — Töltsön egy pohár bort; kezem reszket. — No's ketteje a' gyermekeknek, a' két ifjabb, többé nem jött szemem elébe: de

Isten tanúm, ha a' legfiatalabbat látandám, legutólszor fogtam volna megszabadításaért vetemedni. Hihető a' csolnak alatt merültek-el, 's a' viz alatt leusztak. A' legidősb éppen mellettem vetődék-fől. A' parttól nem voltunk húsz rőfnyire; én megszabadithattam őt. Ugy hiszem, megmentem, ha segítségért kiált. Csak egy pillanatnyira láttam. A' mint hiszem, uszáshoz készülő, lábammal taszítám őt viz alá; nem szándékosan, Thornton! nem szándékból; de én nem fordultam-meg őt segitendő; a' part felé usztam, 's elérém azt, és most késő volt. Láttam a' keringést a' vizen, 's a' csolnakot eluszni, de egyebet semmit. Thornton! én vagyok — gyilkosuk!“

Midőn Moreton e' szót kimondá, magát megkönnyebbültnek látszék érzeni, és most szünet lön. Azt véelve; hogy gyónása bevégezve van, mondám: „bár igazságos, hogy az önre jutott örökség azoknak örökösire essék vissza, kiktől az elraboltaték, előre bocsátva, hogy azt önnek tette által veszíték-el: még is jó volna hideg vérrel fontolni meg; mert lélekismerete igen is érzékeny, 's lehet, hogy e' borzasztó történetekkel járó körülmények megkülönböztetésénél lelke nem volt képes tisztán itélni, csak a' történetet megelőzőtt ábrándokat magával a' történettel kötő össze; ezért tartá a' lélekjelenlét-hiányt büntetésre méltóbbnak.

Megvallom, ha így beszéltem hozzá, bár ugy hiszem, illy következtetést némellykor alaposan lehet tenni, kevés reményem volt, hogy az e' jelen esetben is így áll. Moreton vallomása módjában valami keresettség volt, mi csaknem hitelt eszközölt, 's ezen felül Moreton nem élénk képzeményű ember, de mindig szilárd gondolkozású vigyázó férfi volt, 's valóban egész életében olyan, kinek hinni lehetett.

„Nem, nem, Thornton! — szólt ő — én nem vagyok képzelgő: higgye-el, ugy van, mint mondám. De ha, mit nem hiszek, hogy tehetne, kétkednék — kétségei azok által, miket még halani fog, elenyészendnek. Én nem életemből elbeszélést közlök önnel, 's nem szóllok azon időről, melly az előadott történetet nyomban követé. Ipam megkapá a' vagyont, 's nőm egyetlen örökös lett. De körülményim a' régiék maradtak. Fényesb kinézések tetemesb kiadásokat következtettek, 's zavarodásom nagyobb lön. Ön némileg ismeretes a' dologgal, Thornton! 's mint emlékezik, siker nélkül erőködék engem belőle kifejteni. Ipam, ki vesztesége feletti fájdalmát hamar feledni kezdé, leányáról — nőm, Agnesről — néha mint gazdag örökösőről szólt, 's gazdagságáról sokat beszélt; bár ez életmódjában semmi változást nem tön. — „Egy sillinget sem, Valter! mig meg nem halok “

— voltak a' szók, mellyeket mindig szájában hordott; 's valóban soha csak egy sillinget sem kapék tőle, bár szorultt állapotomat igen jól ismeré. — Egyszer, de csak egyetlen egyszer merék tőle kölcsön kérni; de a' válasz ugyan az volt: „egy sillinget sem, Valter! míg meg nem halok. Türelem, türelem, Valter! — min-dennek Agnesének kell lenni!“

Megvalljam Thornton? Igen, azok után, miket már megval-lék, mindent megvallhatok. A' szók: „egy sillinget sem, míg meg nem halok!“ — folyvást füleimbe hangzának. Az esemény hatal-mamba birtokot hoza, gyakran visszatért gondolatomba, 's ez-zel ama meggyőződés, hogy általa mit sem nyertem. A' vagyonnak megközelítése okozá, hogy ennek nélkülözése engem annyival job-ban gyötre. A' „ha“ 's az ábrándok, mellyek hajdan lelkemben olly gyakran fölléptek, mind teljesülve lettek. A' vétek — igen Thornton, a' vétek — mi nekem az örökségre kilátást ada — an-nyival feketébbnek tetszék, minthogy belőle semmi hasznom nem volt; 's a' gyakran ismételtt „egy sillinget sem, míg meg nem halok!“ mindig udvarias mosolylyal, mindig 's annyiszor ismé-telve, és éppen azon időben, midőn a' legrémítőbb zavarban va-lék, bennem azon — igen, miért ne mondanám-ki? — azon pil-lanat után, midőn azon szavak teljesülésbe menendők, kiolthat-lan vágyat gerjeszte.

Emlékezik Thornton, hogy hat év előtt — 182\* decembe-rén önhöz folyamodám? Emlékezik akkori legnagyobb szorulttsá-gomra 's azon némileg szerencsés következésre, melly legalább elég volt a' börtönzéstől megmenekülésre. Sőt csudálkozását nyilvání-tá, hogy nőm atyja illyesmit megenged; de ő mindentől, csak pénztől nem tudott megválni. Ő fukar volt; kincs-szeretete ennek birásával nőtt, 's hiszem, hogy inkább a' börtönben hagyott vol-na elrothadni, hogysem pénzzacskóját megnyissa.

Éppen ez időben, vagy két héttel később volt, hogy Bellen-den ur ismét azon betegségbe esett, mellyben már korábban szen-vedett. Ez olly nyavalya volt, melly a' leggyorsabb orvosi segílyt kíváná; de miből a' korábbi roham után ismét tökélyesen kiépült. Agnes rendkívül figyelt atyjára 's midőn karácson - estve ennek kórszobája felé éppen utban valánk, az abból kijött orvossal ta-lálkoztunk.

„Bizonyosan betegemet látogatják?“ — szóltt Al l v e l ur.

„Férjem — viszonzá nőm — egy pár óráig társul akarja őt mulattatni; nekem foglalatosságim vannak; csak hogyan létét meg-érteni jövök!“

„Tartok tőle, a' roham innét megújul — mondá Alvel ur — de azért ne tartson semmitől, kedves madame! tudunk mi az ilyes dolgokhoz. Hirtelenség a' fődolog. Szükséges hát, kedves ur, ha Bellenden urra új roham jó, engem tüstént hivatni. Minden attól függ, hogy rajta mielőbb ér nyitassék. De e' miatt egészen nyugton lehet madame! A' jó öreg ur e' miatt még hússzor is megeheti a' karácsonéji pecsenyét!”

Allvel ur ajánlá magát, 's mi a' beteg szobájába menénk. Nőm csak néhány perczig marada; honn dolga volt, 's távoztakor lelkemre köté, Allvel urat, ha szükséges lesz, rögtön hivatni. Ő távozik, 's én az ágy mellé egy nagy székre ültem.

Helyzetem különös volt; én, kinek reményei annyi év óta egy nagy örökségre építvék, — én, ki a' legnagyobb akadályokat elhárítva látam, 's e' felett örültem, és ki az elhárítások eszközlője voltam, most kórágya mellett ültem azon egyetlen lénynek, melly közttem 's a' nagy örökség közt állt, — azon embernek, kinek halálát rég vártam, 's azt remélni magamnak megengedém. A' különös helyzeten, mellyben valék, nem lehetem nem mosolyognom; de midőn a' kórágyra néztem, 's a' csendes szobában csak az öregnek nyugtalan lélekzését hallám, csaknem úgy érzém magamat mint — bűnös.

Közel hozzám egy asztal, különféle gyógyszeres üvegekkel rakva állt. Egyiket a' másik után felvevém, 's megvizsgálám. Egyiken e' felírás állt: „álom-ital.” Mig ezt kezemben tartám, a' gonosz szellem egészen föllázadt bennem. Pénz-szükségem öregbedni, a' gazdagság értéke nőni látszék, az élv szeretete nagyobb 's egy öreg ember éltének becse kisebb lön. Az öreg e' pillanatban inni kért. Thorton, merjek-e késni megvallani, hogy erős kisértetbe estem: de a' kisértetnek ellene álltam; a' végzet-teljes üveget egy pillanatra kezembe vetém, de azonnal messze tetém azt magamtól, 's az öregnek, mit kért, nyújtottam. De alig történt ez, 's alig ültem előbbi helyemre vissza, már ingatagságomat szememre hánytam magamnak. Ezek, gondolám, különböztetések valóságos különbség nélkül. Egy ifjú, ki közttem 's a' birtok közt állt, vízbe fult, 's én nem nyújték feléje szabadító kezét: az ölésnek különböző nemei vannak, de a' vétek, mindeniknél ugyan az!

„Szinte bizonyos lettem benne, hogy balga vagyok, midőn némelly jelek, mellyekben nem csalatkozhatám, bizonyossá tettek, hogy Allvel ur aggodalmai közelgetnek, 's valóban tüstént a' legnagyobb mértékben be is álltak. Allvel urnak távoztakor ejtett szavaira: „minden egy rögtöni érnyitástól függ!” — emlékezém; szívem sebesen vert; fölállék — határozatlan voltam — ismét leü-

lék — ujra felálltam — hallgatództam — ismét leültem — füleimet ujjaimmal dugám-be, hogy mit sem halljak — 's fejemet az asztalra támasztám. Darab ideig e' helyzetben maradtam; ekkor fölugram, 's hallgatództam. Minden csendes volt; csengeték; az ajtót fölnyitám, 's kiáltám, hogy Allvel urat tüstént hívják-el. — Ekkor ismét a' szobába menék, mellyet már nem kórszoba hanem halott-kamrának tarték, és székemre azon meggyőződéssel ültem ismét le, hogy a' vagyonhozi utósó akadály elhárítva van. De Thornton, ismét tudám, hogy másodszor levék — gyilkossá!“

(Vége következik.)

### PESTI VIZSGÁLÓ.

HIRSZEKRÉNY. — Ugy látszik, hogy időjáratunk egy lépéssel jár farsangunkkal. Változatos mint ez, 's hihetőleg ennek fogytával fog ő is tőlünk bucsút venni. Majd erősen, csikorgósan fagy; majd olly melegen süt a' nap, mintha 48 óra alatt akarná a' sok havat vízzé, gőzzé tenni; majd ismét hó esik 's a' t.

A' budai redutok utó-előttije mult héten nem volt olly népes, mint előzőnke. Közelebbi csőtörtőkön tartaték az utósó. — Pesten az utósó redut jelen vasárnapon lesz, és pedig a' már ismeretes „velencei farsang“ czim-mel, mellyben kiki egy kis viasz álképet nyer ajándéku a' pénztárnál. — Az utósó „Flóra-bál“ a' tigrisnél jelen szombaton megy végbe. — Mult napokban a' Pesther Tageblatt azt hirdette, hogy most szombaton és farsang-hétfőn (febr. 20. és 22-kén) a' nemzeti színházban nagy álarczos táncmulat-ságok adatnak a' helybeli kised-korház javára, és pedig Frankenburg felü-gyelete, Landerer és Heckenast urak segéd hozzájárulatuk mellett. Már örültem, hogy e' szerint tetteleg megsemmisítették az e' lapokban közlött hir a' színházi bálók ügyében: midőn sajnálkozásomra a' febr. 16-diki Tageblatt jelenti, hogy ama bálókból fontos okok miatt mi sem lesz. — Igen szépek találtam egyébiránt, hogy nemzeti színházunk (noha maga sincs igen kedvező financialis állapotban) olly készséggel adja oda mindjárt két estvére tere-mét egy másik intézetnek. Kivánom is, hogy neki soha se legyen szüksége másoktól kölcsönös, viszontszolgálatot kérni. — Mult héten nemzeti színé-szeink is bált adtak részvények után Udvarhelyi urnál, mellyre magyar dra-máiróink is (kik t. i. itt laknak) hivatalosak voltak 's meg is jelentek.

A' kiseddóvó intézeteket magy. országban terj. egyesületnek közgyűlése m. gróf Festetics Leo ő nga elnöksége alatt febr. 14-én tartatott, 's jelen vasárnapon folytatattatik. Első napon a' számadások vétettek elő, 's egyéb tud-ni valók közöltettek; a' titoknok fizetése 200 pengő ftban, a' pénztárnoké 100-ban állapittatott-meg. Elnökké jövő 3 esztendőre ismét m. gr. Festetics Leo választatott; alelnök, titoknok, pénztárnok 's ügyvéd az eddigiek meg-maradtak. Az igazgató választmányi tagok többnyire a' régiek lettek.

Nemzeti színházunknál nem jó szellem mutatkozik ismét. Alig bizonyo-dott-be, hogy Lángh k. a. két ezer pengő forint és még 200 p. ft. ruha-pénz mellett szerződött tagja lön, — azonnal pártok támadtak a' közönség



közt, melyeknek egyike Lángh másika Felbér k. asszonyt akarja prima donának neveztetni. Talán csak nem kell rettegnünk egy második dec. 5-diki spectaculumnak elérésétől? különben ennek a fenn érintett körülményben magvát és esiráját látom rejtezni, s e sejtményekben még inkább megerősít ama (különben még nem hitelesített) hír, minél fogva Felbér k. a. a' nemzeti színház igazgatóságánál felmondá szolgálatját. — Hasonló hír szárnyal Szerdahelyi urról is, ki, mint mondatik, csakugyan Szegedre ígérkezett hangszkar-igazgatónak. Ki Sz—i urnak színészeti sok-oldalúságát ismeri, bizonyosan kipótolhatlannak ítélendi ez újabb veszteséget, melyet nemz. színházunk érzeni fog eltávoztával. — Így vonja maga után egyik hibás lépés a másikat. Csak igaz marad mindig Sallustnak e' böles mondása: „egyesség által kis dolgok nevednek, egyenetlenség által a' legnagyobbak elenyésznek.“ — Ne küldje ég szoros teljesültét e' szavaknak nemzeti színházunk fölé! — Rebesgetik, hogy Mo — ky k. a. is eddig, dalnok-mükedvelő, színházunkhoz akar szegődni, s első fellépteül Adalgisát választá. — Megyeri ur most már csakugyan Pesten van; legalább f. h. 15-dikén láttam őt. Talán csak nem hibáztam ismét?! — Scho delné assz. februar 16-dikán utazott-el Bécs felé, hova a' karinthkapui színházhoz több, egymás után érkezett levél által hivatott-meg.

Az országos választmány febr. 16-kán ült össze nemz. színházunk ügyeinek további elintézése s igazgató-választás végett. TA—RY.

## TERMÉSZETI TÖRTÉNET S TUDOMÁNY.

Pók ok ere je. — Egy drágakő-műves Lowellben, névszerint Lyman n Roland, minap munka-asztalának szegletén papirosba takartt arany gyűrűt hagyott. Másnap reggel észrevevé, hogy egy nagy fekete pók felülről szövetét a' papirhoz foná, és a' gyűrűt egy ujnyi magasságra emelte. Ő az állatot művében nem zavará, s így egy hét multán a' gyűrű hét ujnyi magasságra emeltetett. Ekkor a' fekete pók egy barnától elzavartaték; de a' papirra azonnal egy másik fekete pók kötő hálóját, és azt három napi időközben 14 ujnyi magasságra szöktette. Fájdalom! utóbb egy véletlen eset a' szövetet elrombolá. A' papir és gyűrű súlya 12 nehezéket nyomott.

Élő csontváz. — Jelenleg Münchenben egy troyesi (Champagne) férfi pénzért mutattatik, ki „élő csontváznak“ s pedig tulzás nélkül mondatik. Ő 42 éves, 5 lábnyinál magasabb és negyedik évétől kezdve annyira sovány, hogy már csupán vékony bőrrel bevont csontvázat képez. Még most beszél és itél; egy év előtt még járni is tudott, de most csak üldögél; meztelentetét csupán egy kötény takarja, s úgy tekinthető, mint egy sinlődő lény, melly az orvosi szemlélőnek boncz- és élettudományi tekintetből érdekes lehet, többnyire pedig aestheticaiatlan benyomást szül.

Föld-evők. — Biot Ed. ur, ki egy geographi statisticaí munkát fordított chinai nyelvből francziára, a' X-ik fejezetben ezt mondja: Lo — pao hegyi lakosai Yun — nan kerületben közönségesen föld-evőknek neveztetnek, mivel bizonyos szalonna-nemű lágy agyagfélét esznek, melly hegyi tájukon igen tetemes mennyiségben található. Ebből ők golyócskákat és szeletkéket vágnak, s megeszik a' nélkül, hogy előbb megfőznék. Ehez hasonlót beszél Hum-

boldt Sándor is az Ottomakkokról, mely vadon-indiai csapatot tesz, Amerikának délnyugoti részén.

**Rózsa-rovar.** Rövid idő előtt egy nevezetes, ritka rovar<sup>2</sup>találtak, mely fűzfákon tartozkodik, 's azon fajhoz való, melyet közönségesen hegyes farúnak (Capricorne) neveznek. Ez állat testéből a' legkellemesebb rózsailat gőzöl - ki, és pedig olly mértékben, hogy az, ki kalapján egy illyet a' szobába visz, nagyobb rózsá-illatot terjeszt-el, mintha egész bokréta-virágot hozott volna. E' rovarok főleg reggel és este találhatók a' gallyakon. Szaga után legkönnyebben találhatni reá.

## KÜLÖNFÉLE.

### Nevetés és mosoly.

(Vége.)

Fölötte nevetséges tünemények a' finomabb világ bizonyos emberei, kik pusztá complaisanceból nevetnek és mosolyognak, 's gyakran leső tekintettel várják a' jelt, minek egy pártfogótól vagy valamelly privilegiált tónadótól kell erednie, a' nevetési explosiót eszközözlendő. Maga nemében egyetlen a' szerencsevadászok 's örökséglesők mosolya, melylyel a' hatalmas vagy dús patronus boldogító mosolyára várnak.

A' nevetés mint az egészségre fölötte hasznos mozgás ajánltatik, mialatt a' nedveket megritkítja, a' vér körfolyását elősegíti, 's a' tudóre kedvezőleg hat; sőt mint mondják, kövérit. Bizonyos angol comicaiköltemények gyűjteményét adá e' czim alatt: Laugh and be fat. (Ne vess és hízzál) Ha a' gyógytan nevető-labdacsokat tudna feltalálni, el kellene tűnnie a' lépkórnak, 's mit sem hallanánk öngyilkosságról.

Rettentő, bizonyos neme az embereknek, t. i. a' gunyolók 's elménczőké, kik meglepve a' kórságtól, mindent — a' legszentebb tárgyakat, legnemesb férfiakat is kimélés nélkül nevetségesekké tenni. Ezek saját mérges fulánkkal birnak, melylyel mint jós vesszővel nemcsak a' valódi hiányok és gyarlóságokat, magukat a' legesekélyebb foltokat az emberben föltalálni, de a' gáncstalanoknak is a' nevetségesesség látszatát tudják adni. Fájdalom! nagyon is gyakran sikerül ezeknek a' kevésbbé humanus nevetőket részökre hódítani, 's társas körökben felsőbbiséget tulajdonítani maguknak! Tartnak tőlek, 's bókolnak roszakaratú elménczségeiknek, melyeket mások rovására szeretetlenül tálalnak-fel. Kíváncos volna, hogy illy gunyolók önbalgaságaikat vagy roszaságukat, 's minden ember önhibáit elnevehetnék, hogy későbben ne volna mit megsíratniok.

CSEBBI.

**Alma-írósvaj-ünnep.** — Ezen nevezet alatt „almavaj“ Pennsylvania (Éjszakamerika) édes mustba befőzött almát értenek, és a' napot, midőn eme vajhoz hasonló tömeg készítettik, minden család legnagyobb ünnep gyanánt üli-meg Táncz és játékkal fejeztetik-be az egész, melynek az ottani lakosok Frohi (vidámság) nevet adtak.

---

Szerkeszti Mátray Gábor, halpiacson, Dencs-ház, 56-dik sz. a.

---

Nyomatik Trattner-Károlyi' betűivel, angol vas-sajton  
uri utza 453.